

BRUDE- KJOLEN

KINEMATOGRAFISK
LYSTSPIL I 22 AF-
DELINGER af Frk.
JOHANNE MADSEN

KØBENHAVN

1912

Optaget af

FILMFABRIKEN »SKANDINAVIEN«

SØREN NIELSEN — KØBENHAVN

PERSONERNE

<i>Den gamle Naade</i>	<i>Frk. Olga Svendsen.</i>
<i>Selskabsdamen</i>	<i>Frk. Mette Andersen.</i>
<i>Hugo, den gamle Naades Søn</i>	<i>Hr. Nathansen.</i>
<i>Etatsraaden</i>	<i>Hr. Jørgen Lund.</i>
<i>Hans Datter</i>	<i>Frk. Bertha Lindgreen.</i>
<i>Officersenken</i>	<i>Fru Martha Olsen.</i>
<i>Elisabeth, hendes Datter</i>	<i>Fru Alma Lagoni.</i>
<i>En Tjener</i>	<i>Hr. Winther.</i>
<i>Gæster.</i>	

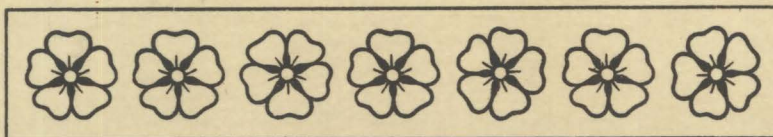

AFDELINGER

---

1. Fødselsdag hos den gamle Naade.
2. Officererens Datter og Etatsraaden.
3. Brevet fra Sønnen.
4. En Blomst til Barndommens Minder.
5. I triste Tanker.
6. Indbydelsen.
7. Ingen Kjole.
8. Den gamle Brudekjole er standsmæssig.
9. Atter hjemme.
10. Rosen i Portrættets Ramme.
11. Længsler og Tanker.
12. Rosen i Portrættets Ramme.
13. Bordet inspiceres.
14. Ved Maaltidet.
15. Etatsraadens Tale.
16. En Skaal for den Hjemvendte.

17. Etatsraaddatterens Skuffelse.
  18. Et Intermezzo.
  19. Mellem Dansene.
  20. Beslutningen tages.
  21. I Haven —
  22. Kampen mellem Rigdom og Beskedenhed.
  23. Hugo erklærer sig.
  24. Glade Hjerter.
  25. Den tarvelige Kjoles Sejr.
-

BRUDE- KJOLEN

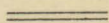

Den gamle Naade holder Fødselsdag. Flere ældre Gæster er til Stede, blandt andet ogsaa den kendte Etatsraad *** og dennes Datter. Ved Kaffen falder Talen paa den gamle Naades Søn, som for Tiden er i Udlandet. Etatsraaden gør sig Haab om at faa et Parti i Stand mellem sin Datter og den unge Mand, hvilket vil være et glimrende Parti. Til Stede er ogsaa den unge Elisabeth, en fattig Officersenkes Datter, hendes Hjerter banker, da hun hører Hugos Navn, de er gamle Legekammerater — hun mindes

Brevet fra Sønnen.

med Vemod hin Tid, da de to muntre Børn tumlede sig i sorgløs Leg. — — Ak, Livets bedske og bitre Alvor lærte hende snart at se Barndommens svundne Tid som en Drøm, der svandt bort for aldrig mere at komme tilbage. — —

Rosen i Portrættets Ramme.

Under Festen ankommer et Brev fra Hugo, hvori denne fortæller, at han vil vende hjem med første Damper fra det fjerne Udland, hvor han har oparbejdet sig en udmærket Stilling. Glæden bliver almindelig; Talen falder som naturligt er paa den Fraværende, og Elisabeth føler sit Hjerter banke heftigt; det samme gør Etatsraaden — men det er rigtignok andre Følelser, der besjæler ham, Tanken om det rare Mammon, d. v. s. den gamle Naades Medgift til hans Datter er det største Lod i hans Følelsers Vægtskaal.

— — —
Men da de andre Gæster er gaaet, fæster Elisabeth en Rose i

Den gamle Brudekjole er standsmæssig.

Hugos Portræt, det skal være hendes beskedne, men hjertemente Velkomsthilsen.

Hugo kommer hjem og modtages med aabne Arme. Noget af det første, hans Øjne falder paa, er den Blomst som Elisabeth har fæstet i Portrættet. Hans Ansigt opklares af et Smil, da han af den gamle Selskabsdames Mund erfarer, hvem det er, som har fæstet Blomsten ved Portrættet.

En Skaal for den Hjemvendte.

For ikke at være Tretten til Bords sendes der ogsaa Indbydelse til Officersenkens Datter, som jo ellers — bevares — ikke passer i Milieuet. Elisabeth er ogsaa straalende glad for Indbydelsen, men hendes Glæde formindskes, da det gaar op for hende: »Du har ingen anstændig Kjole at tage paa«. — Da faar hendes Moder en Idé: Maaske hendes gamle Brudekjole endnu skulle kunne gaa an? De tager Kjolen frem — og — den passer virkelig.

Elisabeth er henrykt —!

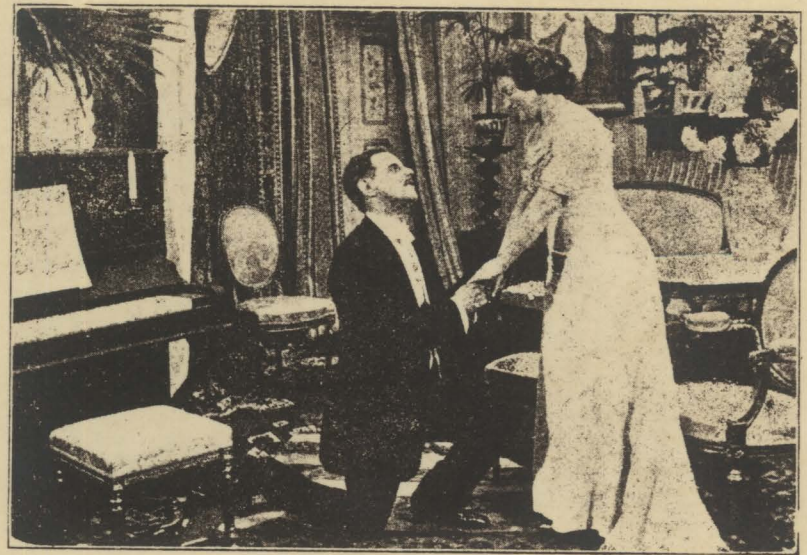

Et Intermezzo.

Da Selskabet skal finde Sted, mager den gamle Selskabsdame det saaledes, at Hugo og Elisabeth kommer tll at sidde vis a vis, til stor Harme for den elegante Etatsraaddatter, der rasende maa se paa, hvilken Lykke den unge Pige gør i sin tarvelige Kjole hos den Mand, som hun har udset sig.

Hugo erklærer sig.

Efter Bordet danser man, og Etatsraadens og hans Datters Harme stiger, da de ser, hvorledes Hugo fuldstændigt ofrer sig for Elisabeth — ja hans Stormægtighed Etatsraaden bliver endda saa echaufferet, at han dejer om midt i en sirlig Mazurka med en imponerende Naade —!

Glade Hjærter.

Hej at Dansene er Hugo og Elisabeth tyede ud for at søge et Øjeblik frisk Luft i den til Villaen tilstødende Park. Etatsraad-datteren følger deres Fjed hertil og belurer den Samtale, hvori Hugo anholder om Elisabeths Haand. —

Hun vender hærmdirrende tilbage til Selskabet og fortæller sin Fader om det passerede. Uhyre krænket og amogant forlader vor Etatsraad og hans Barn det glade Selskab, hvilket imidlertid ikke bedrøver nogen! — Mindst af alle Hugo og Elisabeth, der føler sig som de lykkeligste paa Jorden! — —

Saaledes gik det til, at den enkle, gamle, hvide Silkekjole vandt Sejr over det rige funklende Toilette, over det stolte og hovmødige Hjerter.

Og Lykkens lyse Dage venter Hugo og Elisabeth i deres Ungdoms forjættede Land. Den hvide Kjole vil bevares blandt Elisabeths fineste og ædleste Minder.

18631